

Hồi thứ ba mươi tư

Tiểu hương chủ trá hình công tử

Vì Tiểu Bảo nhớ lại ngày trước đã gặp chị em họ Phương trong Mộc vương phủ trên đường đi Tô Bắc, gã đã bị Mao Thập Bát cầm roi ngựa quất túi bụi. Tuy trong lòng gã rất bội phục Mộc Vương gia, nhưng phải chịu một trận đòn như tử. Hôm ấy gã thấy Mao Thập Bát tỏ ra sợ hãi kính cẩn nên cũng không tức giận.

Gã nói:

- Đường vương đã là chân mệnh thiên tử, vậy bọn họ không nên tranh chấp nữa mới phải. Nghe nói Mộc Vương gia là một nhân vật rất tử tế, rất biết điều, e rằng sau khi lão nhân gia quy tiên rồi, bọn thủ hạ có một số người sinh chuyện rắc rối.

Gã nói câu này trúng vào tâm lý mọi người, dưới nhà hầm quần hào đồng thanh hô:

- Vi hương chủ nói đúng quá!

Đạo nhân lại lên tiếng:

- Anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ vì nể mặt Mộc Vương gia nên hề thấy lá cờ trắng nhỏ viền màu lam đều tỏ ý kính trọng nhường nhịn. Do đó mà cả con chó con mèo trong Mộc vương phủ cũng kiêu ngạo hợm mình. Từ đại ca của chúng ta là người rất biết điều mà lại trung nghĩa. Trước kia đã phục thị Đường vương thiên tử, thủy chung giữ tấm lòng son. Mỗi khi nhắc đến đức tiên đế là y lại sa lệ. Đây nhất định là người trong Mộc vương phủ đã ăn càn nói rõ khinh mạn đến đức Tiên đế nên y không nhịn được mà phải đối đáp rồi gây nên cuộc đấu khẩu. Nếu không thế thì chẳng khi nào Từ lão ca lại động thủ với người trong Mộc vương phủ.

Cao Ngạn Siêu nói:

- Sáng hôm nay Từ đại ca có lúc tỉnh lại để dặn anh em chúng ta rửa hận cho y. Hiện nay trong bờ cõi tỉnh Trực Lệ, bản hội chỉ có Vi hương chủ là chức vụ lớn hơn hết. Chiếu theo luật lệ của bản hội thì khi gặp việc trọng đại là phải bẩm rõ với Vi hương chủ để hương chủ quyết định đường lối hành động. Vụ này thật tế nhị. Phải chi đối phó với bọn Thát Đát thì việc giết giặc

càng nhiều càng hay. Anh em bản hội có phải hy sinh cũng là vì nghĩa vụ nên làm. Nhưng vụ này lại dính líu đến người dưới trướng Mộc vương phủ. Mộc vương phủ cũng là một nhà thanh danh lừng lẫy giang hồ, nói cho đúng là những người đồng đạo với mình. Chúng ta mà giao thiệp với họ, e rằng xảy cuộc can quan cũng chưa biết chừng. Hậu quả ra sao khó mà biết trước.

Vi Tiểu Bảo chỉ hừ một tiếng chứ chưa nói gì.

Cao Ngạn Siêu lại tiếp:

- Từ đại ca còn nói: Y vẫn chờ đại giá Vi hương chủ từ mấy tháng nay. Có khi y thấy Vi hương chủ đi trên đường phố mua sắm đồ vật, có lúc thấy hương chủ nghe giảng sách trong quán trà.

Vi Tiểu Bảo đỏ mặt lên nói:

- Té ra Từ đại ca đã thấy tiểu đệ rồi.

Cao Ngạn Siêu nói:

- Từ đại ca có cho hay là tổng đà chúa có lời dặn bảo khi nào Vi hương chủ có việc là tự nhiên đến tìm y, nên y tuy gặp Vi hương chủ mà không dám tiến lại chào hỏi.

Vi Tiểu Bảo gật đầu đưa mắt nhìn lão già nằm trên giường bụng bảo dạ:

- Té ra lão cáo già này đã ngấm ngấm theo dõi ta. Ta đi ngoài đường phố sắm sửa vật dụng, vung phí tiền bạc đều lọt vào mắt hần. Con mẹ nó! Ngày sau hần gặp sư phụ chắc sẽ xảy chuyện thị phi. Chỉ mong sao thương thế lão cáo già không khỏi nữa rồi đi đến chỗ "Ô hô ai tai" (Than ôi! Thương thay!) thì mình mới yên được.

Đạo nhân lại nói:

- Bọn thuộc hạ đã thương nghị vì tình trạng bất đắc dĩ mà phải mời Vi hương chủ tới đây để chủ trương đại cuộc.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Mình còn là đứa con nít thì chủ trương đại cuộc thế nào được?

Nhưng gã thấy mọi người đối với gã tỏ ra rất cung kính thì trong lòng lại lấy làm đắc ý. Hôm gã mới gia nhập Thiên Địa Hội, ngoài Trần Cận Nam là sư phụ, chín vị hương chủ kia đều hơn tuổi gã nhiều, hiện giờ trong những người ở đây gã có địa vị tôn cao hơn hết, nên hào khí bỗng bột những muốn bay bổng lên trời.

Một hán tử trung niên lực lưỡng hàn học nói:

- Ai gặp người trong Mộc vương phủ cũng tỏ lòng kính nể nhường nhịn chẳng qua là trọng vọng Mộc Vương gia hết lòng trung nghĩa với tiên đế. Nói

về những sự nghiệp kinh thiên động địa thì Quốc tính gia của chúng ta so với Mộc Vương gia còn lừng lẫy gấp mấy mươi lần.

Một người khác nói:

- Ta kính trọng năm phần là để người kính trọng ta mười phần. Bọn ta lịch sự với họ mà sao họ lại trở mặt? Nếu vụ này không làm cho ra lẽ thì từ nay trở đi Thiên Địa Hội sẽ bị bọn Mộc vương phủ lấn át khó mà ngóc đầu lên được. Vậy anh em còn hàm hồ nổi gì?

Quần hào mỗi người nói một câu, ai cũng tỏ vẻ căm hờn phần nộ.

Đạo nhân nói:

- Vụ này xử trí thế nào anh em hãy nghe lời chỉ thị của Vi hương chủ.

Nếu bảo Vi Tiểu Bảo nghĩ cách bắt gà trộm hay cờ bạc bịp thì gã còn có sáng kiến, bây giờ gặp việc lớn này mà đòi gã đưa ra chủ trương hành động thì thật là khiến gã phải lòi cái sở đoản cho xấu mặt, chứ gã làm gì có chủ trương?

Nhưng Vi Tiểu Bảo vẫn nghênh ngang, đúng là đệ tử của Trần Cận Nam, là một trong mười vị đại hương chủ trong Thiên Địa Hội. Anh em Thiên Địa Hội trong toàn tỉnh Trục Lệ coi y là nhân vật đầu não, bao nhiêu con mắt đổ dồn vào ngó Vi Tiểu Bảo, khiến gã không khỏi quần trí, mắng thầm trong bụng:

- Tổ bà nó! Vụ này... biết làm thế nào cho được?

Vi Tiểu Bảo trong lòng bối rối. Gã đưa mắt nhìn mọi người hy vọng tìm ra được manh mối gì để gỡ thế bí này chẳng.

Lúc gã nhìn đến hán tử to lớn bỗng thấy khoé miệng hần lộ một nụ cười, vẻ xảo quyệt hiện ra con mắt. Người này vừa mới la ó om sòm ra chiều nóng nảy bức tức, mà sao bây giờ đột nhiên hần nảy lòng khoan khoái?

Vi Tiểu Bảo không có ý kiến gì cao mình, nhưng gã rất tinh ranh. Gã ngưng thần bụng bảo dạ:

- Trời ơi! Con mẹ nó! Tội này chẳng tử tế gì. Bọn chúng chỉ lòi mình ra để đứng mũi chịu sào. Bọn chúng muốn đi đánh nhau với người trong Mộc vương phủ, lại sợ sự phụ mình sau này trách phạt mới đến kiếm mình để chường mặt ra với họ.

Gã càng nghĩ càng thấy quan niệm của mình rất đúng, rồi gã tự nhủ:

- Ta bé quá là thằng nhỏ mới hơn mười tuổi, tuy danh ta làm hương chủ trong bản hội nhưng chủ ý của ta làm gì hơn bọn chúng được? Bọn chúng đưa mình ra làm bia đỡ đạn. Ngày sau không có việc gì chẳng nói làm chi, nếu xảy chuyện không ổn là bao nhiêu trách nhiệm chúng trút lên đầu mình

bằng câu: "Vi hương chủ ở Thanh Mộc đường thống lĩnh anh em hành động. Hương chủ đã ra lệnh khi nào thuộc hạ dám chống cự?" Được lắm! Tổ bà nó! Lão gia không mắc bấy đâu.

Gã giả vờ cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi ngừng lên nói:

- Các vị huynh trưởng! Tiểu đệ tuy là hương chủ chỉ vì ngẫu nhiên đâm chết được Ngao Bái. Thực ra bản lãnh chẳng có gì, kế hoạch lại càng kém cỏi. Vậy tiểu đệ xin đạo trưởng cho biết ý kiến trước, nhất định mưu lược của đạo trưởng còn cao thâm hơn tiểu đệ nhiều.

Thế là gã đã liệu chiều che gió, trút gánh nặng lên vai đạo nhân.

Đạo nhân kia đạo hiệu là Huyền Trinh mỉm cười nhìn hán tử râu dóm bạc lối ngoài 50 tuổi cất tiếng hỏi:

- Phàn tam ca! Đầu óc của tam ca còn sáng suốt hơn bản đạo nhiều. Tam ca tính thế nào?

Lão họ Phàn này là Phàn Cương.

Phàn Cương tính tình nóng nảy, thẳng thắn, đáp liền:

- Phàn mỗ xem chừng chúng ta không còn đường lối nào khác là tìm đến nhà họ Bạch kia bắt chúng lỗi tạ vụ này, đập đầu bồi tội cùng Từ đại ca thì mọi sự đều bỏ hết. Bằng không... hừ hừ...! Không chừng phải đi đến chỗ "tiên lễ hậu binh", chứ còn làm thế nào được?

Mọi người ai cũng nghĩ đến câu này rồi, không riêng gì một Phàn Cương, nhưng vì oai danh Mộc vương phủ lừng lẫy trên chốn giang hồ mà lại là những người đồng đạo chủ trương công cuộc phản Thanh phục Minh, nên không ai muốn nói ra miệng câu đó mà thôi.

Phàn Cương nói vậy rồi liền có mấy người phụ hoạ ngay:

- Phải lắm! Phải lắm! Lời nói của Phàn tam ca rất chí lý! Nếu giữ gìn được không để xảy cuộc động võ là hay nhất. Bằng không thì Thiên Địa Hội chúng ta chẳng phải ai cũng khinh nhờn được. Họ đã đả thương anh em mình thì dĩ nhiên không thể bỏ qua việc này được.

Vi Tiểu Bảo nhìn Huyền Trinh và Cao Ngạn Siêu hỏi:

- Theo ý kiến hai vị thì nên làm thế nào?

Cao Ngạn Siêu đáp:

- Cái đó kêu bằng họ dôn mình vào chân tường. Chúng ta đã lâm vào tình trạng tuyệt lộ thì con người đến bước đường cùng phải nhảy qua bờ dậu. Chớ...

Gã định nói chớ đến bước đường cùng phải nhảy qua tường, nhưng gã chợt nhớ ra lại đem bọn mình tỷ với chớ thì có điều không ổn, nên gã vội dừng lại không nói nữa. Huyền Trinh mỉm cười gật đầu chứ chẳng bảo sao.

Vi Tiểu Bảo tức mình nghĩ bụng:

- Lão mũi trâu này muốn ngậm miệng ăn tiền, định lừa trách nhiệm cho người khác, nhưng ta quyết chẳng để hắn đưa cho ai được.

Gã nghĩ vậy liền hỏi:

- Phải chăng Huyền Trinh đạo trưởng thấy kế hoạch của Phàn tam ca chưa được tận thiện tận mỹ?

Huyền Trinh đáp:

- Không phải bản đạo nghĩ vậy. Có điều anh em nên thận trọng. Nếu xảy cuộc động thủ với người trong Mộc vương phủ thì cần phải nhớ hai điều. Một là đừng để thất bại. Hai là không thể giết người được. Thất bại là tổn thương đến oai danh của bản hội mà đánh chết người của Mộc vương phủ cũng xảy chuyện tày đình.

Phàn Cương hỏi:

- Nói vậy thì nghe hay lắm! Nhưng nếu thương thế của Từ đại ca trầm trọng không trị được thì làm thế nào?

Huyền Trinh lại lẩm nhẩm gật đầu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Xin anh em hãy thương nghị để tìm ra một biện pháp dung hoà có thể thi hành được. Các vị huynh trưởng biết nhiều hiểu rộng, lại từng trải nhiều bước khó khăn, ngậm bồ hòn nhiều hơn tiểu đệ ăn cơm, qua cầu cheo leo nhiều hơn tiểu đệ đi trên đất bằng. Chủ ý của các vị tất là hay hơn tiểu đệ nhiều.

Huyền Trinh đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thủng thẳng đáp:

- Vi hương chủ thật quá khiêm tốn.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chính đạo trưởng mới là người quá khiêm tốn.

Quần hào bàn bạc một hồi rồi đành theo kế hoạch của Phàn Cương. Họ xin Vi Tiểu Bảo thống lĩnh anh em hùng binh vãn tội kéo đến chất vấn người trong Mộc vương phủ. Ai cũng ngấm ngấm dắt binh khí, nhưng nhớ điều hết sức nhân nại đến cùng cực, để người Mộc vương phủ động thủ trước rồi bên mình mới trả đòn.

Huyền Trinh nói:

- Chúng ta nên ước hẹn với mấy vị võ sư nổi danh ở thành Bắc Kinh cùng đi một chuyến để họ chứng kiến cho mình, ngõ hầu khỏi mang tiếng là anh em trong Thiên Địa Hội sẵn đến nhà người ta để đàn áp. Nếu có những hành động không được quang minh thì e rằng tổng đà chúa sẽ trừng trị, nên ta cần giữ cho hết lẽ.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vậy chúng ta mời những người có bản lĩnh đi càng nhiều càng hay.

Vì Tiểu Bảo ngày trước ở trên đường Tô Bắc đã gặp hai chị em họ Phương trong Mộc vương phủ. Vì gã nói mấy câu thô bỉ mà Mao Thập Bát sợ hết hồn. Tình trạng này cho đến nay vẫn còn rõ như hiện ra trước mắt. Gã liệu biết người ở Mộc vương phủ nhất định võ công cao cường. Bây giờ gã thống lĩnh anh em trong địa đạo này tìm đến lý luận với họ mà xảy cuộc động thủ thì e rằng khó bề thủ thắng, trong lòng gã không khỏi lo âu.

Vì Tiểu Bảo nghe Huyền Trinh đạo nhân đưa ra đề nghị ước hẹn cùng những tay võ sư nổi tiếng ở Bắc Kinh cùng đi chứng kiến thì rất hợp ý gã. Gã nghĩ bụng:

- Ta có thể nhân cơ hội này mà mượn thêm mấy tay viện thủ.

Huyền Trinh tùm tùm cười nói:

- Chúng ta chỉ ước hẹn những người tuổi cao đức trọng, chứ không mời họ đi trợ lực. Vậy võ công cao cường hay không cũng không cần lắm.

Cao Ngạn Siêu đỡ lời Vì Tiểu Bảo nói ngay:

- Nhân vật nào đã nổi danh thì võ công hiển nhiên rất cao cường. Hai điểm này thường đi đôi với nhau.

Huyền Trinh gật đầu.

Phàn Cương hỏi:

- Chúng ta mời bao nhiêu võ sư?

Mọi người lại thương nghị một hồi rồi quyết định mời những vị có danh vọng khá cao trong võ lâm và quan nha chưa từng biết mặt, có mối giao tình ít nhiều với Thiên Địa Hội càng hay.

Quyết định rồi, toan chia nhau đi liên lạc thì Từ lão đột nhiên bật tiếng rên la, ngập ngừng nói:

- Đừng... đừng... Đừng đi mời người ngoài!

Phàn Cương hỏi lại:

- Từ đại ca! Phải chăng đại ca bảo đừng đi mời người ngoài?

Từ lão gật đầu đáp:

- Vi hương chủ... hiện thời tại chức ở trong cung... Việc này không thể tiết lộ ra ngoài... cái đó có liên hệ đến tính mạng... lại quan hệ đến đại sự...

Mọi người nghe Từ lão nói có lý. Ai cũng nghĩ rằng Vi Tiểu Bảo mà vào làm thái giám ở trong cung dĩ nhiên là vâng lệnh của tổng đà chúa và có cuộc mưu đồ trọng đại. Nếu để một người ngoài hay biết thì khó mà giữ cho khỏi tiết lộ.

Phàn Cương nói:

- Vi hương chủ không nhất định cần phải thân hành xuất mã. bọn thuộc hạ đến lý luận với hai tên họ Bạch xem kết quả thế nào rồi trở về báo cho Vi hương chủ là được.

Vi Tiểu Bảo tuy có lòng ỷ kỵ bọn Mộc vương phủ, nhưng gã lại là con người hiếu sự. Trong vụ nhiệt náo này mà bảo gã ngồi yên một chỗ thì bất luận thế nào gã cũng không chịu.

Gã nói ngay:

- Vụ này tiểu đệ nhất định phải đi. Nếu e thân phận tiểu đệ bị tiết lộ thì đừng mời người ngoài nữa là xong.

Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Bàn đạo có kế này. Vi hương chủ đã muốn thân hành chủ trương đại cục mà chúng ta đều là thuộc hạ thì dĩ nhiên không thể cản trở được. Nhưng Vi hương chủ nếu vì vụ này mà bại lộ hành tung thì thật là không ổn. Giả tỷ Vi hương chủ chịu cải trang thì có thể khiến cho người ngoài không ai hay biết là y làm việc ở trong cung...

Vi Tiểu Bảo không chờ đạo nhân nói hết lời đã vỗ tay reo:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

ý kiến này trúng ^^gã. Tìm đến nhà người ta sinh sự đã là một điều hứng thú cho gã. Nếu cải trang rồi mới đi sinh sự lại càng tuyệt diệu.

Quần hào thấy Vi Tiểu Bảo nhiệt tâm tán thành ý kiến này nên không ai dị nghị nữa.

Từ lão nói:

- Thừa toàn thể anh em!... Anh em hết lòng thận trọng cho. Đi mời... thêm người cũng được... Vi hương chủ hoá trang làm nhân vật thế nào?

Mọi người chăm chú nhìn Vi Tiểu Bảo để nghe lời gã chỉ thị.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- Không biết mình nên cải trang làm chàng công tử nhà giàu hay trá hình thành một tên tiểu khiêu hoá?

Gã đã từng ở trong kỹ viện, nhớ tới những chàng vương tôn công tử ăn mặc sang trọng, bất giác trong lòng cao hứng, muốn nhân cơ hội này chứng diện cho thật sang. Gã ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi móc ra ba tấm ngân phiếu mỗi tấm năm trăm lạng bạc nói:

- Chỗ này là một ngàn năm trăm lạng bạc. Tiểu đệ phiền một vị đại ca nào đi mua giúp quần áo cho.

Mọi người lộ vẻ kinh nghi, mấy người cất tiếng hỏi:

- Làm gì phải dùng đến món tiền lớn thế này?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiền thì tiểu đệ có sẵn, chỉ cốt sau mua được quần áo càng sang càng tốt. Lại mua thêm một ít châu báu để đeo vào người thì không ai còn nhận ra được tiểu đệ là một tên... tiểu thái giám ở trong cung.

Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Vi hương chủ nói rất đúng. Cao huynh đệ đi mua áo quần cho hương chủ.

Vi Tiểu Bảo lại lấy tám ngân phiếu một ngàn lạng bạc nữa ra nói:

- Vụ này cần phải phí tiền, có phải xài nhiều một chút cũng không sao.

Quần hào thấy gã mang trong mình rất nhiều ngân phiếu đều ngấm ngấm lấy làm kỳ. Họ có biết đâu gã được chia món tiền khổng lồ là ngoài bốn chục vạn lạng.

Theo lẽ ra, Vi Tiểu Bảo bản tính huyênh hoang. Bên mình gã mà có hai ba đồng cân bạc, gã cũng muốn tiêu nhả cho sướng. Bây giờ gã có những bốn chục vạn lạng thì xài đến bao giờ cho hết được?

Gã nhân cơ hội này sắm sửa áo quần sang trọng mặc vào mình nghênh ngang với mọi người cho thoả lòng mong muốn.

Gã đang sung sướng ngó quần hào ai cũng trợn mắt há miệng, gã lại thò tay vào bọc.

Lúc Vi Tiểu Bảo rút tay ra thì trong tay gã đã cầm tám ngân phiếu ba ngàn năm trăm lạng bạc. Gã đưa ngân phiếu cho Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Bữa nay tiểu đệ cùng các vị đại ca tương kiến buổi đầu, tiểu đệ chẳng có chi để tỏ lòng hiếu kính. Số bạc này lấy của bọn Thát Đát, nó là... bạc... bất nghĩa (gã định nói của phi nghĩa nhưng quên mất thành ngữ thường dùng).

Gã nói tiếp:

- Xin các vị đại ca chi giúp tiểu đệ một phần.

Nguyên luật lệ của Thiên Địa Hội rất nghiêm minh, không được lấy tài vật của người ta một cách bừa bãi, nên bọn Phàn Cương, Cao Ngạn Siêu đều cùng nghèo xơ xác đã lâu. Đột nhiên họ thấy Vi hương chủ đưa ra tám ngàn phiếu với số bạc lớn, gã còn nói rõ là của phi nghĩa đoạt ở tay bọn Thát Đát thì tin là chuyện thật ngay vì gã hiện làm quan ở Thanh cung.

Quần hào mừng rỡ không nhịn được, đều lớn tiếng hoan hô.

Huyền Trinh nói:

- Chúng ta còn chia ngả đi mời thêm người. Bữa nay đánh là không kịp rồi. Vi hương chủ! Ngày mai anh em xin kính cẩn chờ đợi đại giá ở đây, không hiểu giờ nào hương chủ có thể tới được?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Buổi sáng tiểu đệ bận ở trong cung, xin đến vào buổi chiều.

Huyền Trinh nói:

- Hay lắm! Chiều mai anh em chờ hương chủ ở đây rồi cùng đến nhà hai gã họ Bạch để chất vấn.

Vi Tiểu Bảo cáo từ mọi người về cung. Đêm hôm ấy gã ở trong phòng vô cùng cao hứng hết nhảy lên nhảy xuống lại khoa chân múa tay. Có lúc gã định ngồi rèn luyện nội công mà trong lòng rạo rục không sao ngồi yên được.

Hôm sau Vi Tiểu Bảo ở Ngự thư phòng ra lật đật đến ngay tiệm châu báu mua một chiếc nhẫn lớn bằng ngọc phỉ thúy, lại kêu thợ trong tiệm dính vào chóp mũ một viên Bạch ngọc lớn, bốn hạt minh châu. Nguyên đồ trang sức vào cái mũ đã hết hơn tám ngàn lạng bạc.

Người trong tiệm châu báu thấy quý khách là một vị thái giám trong cung nên việc xài tiền như rác chẳng lấy chi làm lạ. Đã là nhân vật trong nội cung đến mua sắm châu báu thì tiêu xài gấp mười như vậy cũng là chuyện thường.

Vi Tiểu Bảo đến tiệm thuốc nhỏ, mọi người đã chờ gã ở dưới nhà hầm từ trước. Quần hào nói cho gã hay đã mời bốn vị võ sư nổi tiếng ở Bắc Kinh cùng đi kiến chứng và đưa mỗi vị hai trăm lạng bạc làm lễ chi kiến.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, bụng bảo dạ:

- Họ đã lấy tiền của mình là phải tiêu tan giải hạn cho mình. Nhất định bốn vị võ sư kia phải giúp việc ta rồi. Có điều đưa hai trăm lạng bạc thì ít quá, đáng đưa năm trăm lạng mới xứng.

Cao Ngạn Siêu lấy quần áo giày dép cho Vi Tiểu Bảo thay đổi.

Quả nhiên quần áo toàn bằng gấm đoạn, lụa cực kỳ sang trọng. Tấm trường bào mặc ngoài lót bằng da hổ cừ. Trên cổ và cửa tay đều có lông trắng như tuyết.

Cao Ngạn Siêu nói:

- Tấm áo này kêu thợ làm suốt đêm thành ra phải trả thêm bốn lạng sáu đồng tiền công.

Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Không đắt đâu! Không đắt đâu!

Tấm áo choàng bằng đoạn màu thiên thanh đơm mười chiếc khuy cài đều đánh bằng vàng. Tuy nhiên Cao Ngạn Siêu chưa dùng hết phần nửa số bạc mà Vi Tiểu Bảo đã trao.

Vi Tiểu Bảo ở trong cung đã được hơn một năm, chỗ ở rất phong quang thân thể lại nhàn hạ. Gã còn được ăn uống ngon lành, phần kiến thức cũng mở mang thêm. Gần nửa năm nay gã là nhân vật đầu não trong Thượng thiện giám. Dưới trướng có dư trăm thái giám để gã sai phái mọi việc. Như vậy gã làm thủ lĩnh đã quen, bây giờ gã ăn mặc xa hoa tuy lộ vẻ phàm tục, nhưng về phần lịch sự gã khác hẳn bọn Phàn Cương, Cao Ngạn Siêu là những tay hào kiệt sơn dã.

Mọi người lại sắp sẵn một số kiệu chờ ở ngoài cửa cho Vi Tiểu Bảo ngồi, để đề phòng gã cải trang rồi mà đi ngoài đường phớ lớ chạm trán bọn thái giám hoặc quan chức trong triều thì thật là không ổn.

Đoàn người trước hết đến Võ Thắng tiêu cục ở phía đông thành để hội họp cùng bốn vị võ sư.

Bốn vị võ sư là ai?

Vị thứ nhất là lão võ sư Mã Phó Nhân, chương môn Đàm Thoái môn ở Bắc Kinh. Mã Phó Nhân còn là môn hạ Thanh Chân giáo.

Vị thứ hai là Diệt đa danh y Diêu Xuân. Từ lão bị thương do Diêu Xuân điều trị. Diêu Xuân đã là danh y, lại tuyệt giỏi về môn cầm nã và đánh xáp lá cà.

Vị thứ ba ngoại hiệu là Hổ Diện bá vương, tên gọi Lôi Nhất Khiếu, nổi tiếng về môn Thiết bá sam.

Vị thứ tư là Kim thương Vương Võ Thông, tổng tiêu đầu ở Võ Thắng tiêu cục.

Bọn Mã Phó Nhân bốn người đã biết người cầm đầu bọn này là Vi hương chủ, một nhân vật của Thiên Địa Hội hãy còn nhỏ tuổi. Bây giờ họ thấy mặt gã có vẻ một chàng thiếu niên hào phú, trong lòng đều rất đổi ngạc nhiên.

Có điều họ vốn ngưỡng mộ đại danh của Trần Cận Nam, đều cho rằng gã là đệ tử của Trần tổng đà chúa thì tất nhiên có chỗ nghệ thuật kinh người, nên không dám coi thường gã.

Mọi người ngồi ngoài tiêu cục uống trà rồi kéo đến ngõ Dương Liễu là nơi hai gã họ Bạch tạm trú.

Vi Tiểu Bảo cùng Mã Phó Nhân và Diêu Xuân là ba người ngồi kiệu. Còn Lôi Nhất Khiếu và Vương Võ Thông cưỡi ngựa. Ngoài ra hết thầy anh em đều đi bộ theo sau.

Cả Huyền Trinh đạo nhân và Phàn Cương đều là những nhân vật nổi danh, Vương Võ Thông muốn lấy ngựa cho họ cưỡi, nhưng Huyền Trinh sợ người ta chú ý, nhất định không chịu.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>